

Pop D. Đurđev

NOVOSADSKE RAZGLEDNICE

ČOVEK SA ZLATNIM RUKAMA

Miroslavu Antiću

Dok pod dudom čekam svanuće,
zagledan u nebeski ikonostas
i iznad Carskih dveri
paperjasti oblik ptice
iza koje svako jutro
izgrevaju tvoji suncokreti –
ja *Tako zamišljam nebo;*
i slušam kako ti neko
kao molitvu šapuće:
Ovde je danas leto. A tako mi je zima.
To valjda taj, kome su javili
da umro si, a bio si mu drag
zaziva januar i novo Roždestvo tvoje.

SVE JE TAKO PUSTO, SAMO TEBE NEMA

Vojislavu Despotovu

Kad leti u brišućem letu
projezde tuda četir' pegaza debela,
diže se za njima *Petrovgradska prašina.*
Pred zoru komunalni *Perač sapuna*
po Adicama šmrkom pere *Prljave snove.*

Zimi, opet, dok *Veje dubok sneg*
i zasipa belim samo 69. novu,
prolaze njome *Neočekivan čovek*
i *Vruć pas*, lutalica,
ostavljajući za sobom trag
koji vodi do Nabisala.

MOJ MALI BELI PAS I JA

Zoranu Đeriću

*Ako čovek samo srcem dobro vidi,
onda sam postao slepi pesnik.
Moj mali beli pas i ja,
sklopljenih očiju,
idemo u šetnju.
On me vodi.
Koračamo tako Miletićevom ulicom,
ali svako svojom stranom sveta
i lajemo na zvezde
koje više ne postoje.*

POSLEDNJA IGRA NOĆNIH LEPTIRA

Jovanu Soldatoviću

*Do pred svitanje
čuje se rika s Kavalira.
Najlepša ljubavna pesma
budi usnule varošane.
Zorom trne žar-ptica
u elektrodistributivnoj mreži
i odlazi na počinak;
a kada se u bronzano rogovlje
zapletu sunčevi zraci
što nadiru od revelina Svete Katarine,
Jeleni umiru sami
kao zaboravljeni ljubavnici.*

TRG MLADENA(CA)

Mladenu Marinkovu

*I srušiše se lepi snovi moji
pred matičarskim zdanjem
i zasutim starim Bunarom želja,
na čijem dnu možda spava
Arkanjska princeza
u potopljenoj bronzanoj arki.*

*Uzalud je budim uz Tiho noći,
kad trgom prolaze crni svati.
S obližnjih lipa
čuje se samo kako pleh bruji
iz grla izlivenih slavuja,
u pratnji crnih hevi-metalaca,
koji su zanoćili na klupama
ispred kapije snova.*

PETROVARADINSKA KLEPSIDRA

Georgiju Josifovu

*Pijani sat
kuca na vrata Beogradske kapije.
Kroz Gradić,
Štrosmajerovom prolazi vreme,
pa kô akvarel bačen s mosta
Dunavom pešači nizvodno
odavde do večnosti,
do ušća u Nebesku reku,
tražeći sigurnu luku
za ukletu papirnu šajku,
koja plovi po Moru tišine.*

RIBAR LJUDSKIH DUŠA

Velimiru Teodoroviću

*Trećeg aprila 1999.
kada (ne)milosrdni pali anđeli
učiniše greh prema vodi i putniku,
a razočarani Haron
u svom kanuu boje rđe
ni u repasažu nije uspeo
da inkasira nijedan obol,
na Keju Velje Ribara,
kraj razapete mreže,
stojala je mačka u čunu
i gledala u Dunav,
koji je tekao preko Mosta slobode.
Voda i lovci na duše
uvek nađu Put kojim se ređe ide.*

MERMER I ZVUCI

Janiki Balažu

Mali veliki čovek od mramora
S one strane Duge
bije dletom po bisernici –
*Đelem, đelem, lungo dromensa.*¹

Zaustavite Dunav –
valja njemu preko reke,
dovikuju sedmorica veličanstvenih,
koji *Tišinom*
s Varadinske terase
ispraćaju u etar osmog putnika.
Iznad Trga neznanog junaka,
za njim polete bela golubica
i on(d)a se u vazduhu skameni.

ARHANĐEL GARAVOG LICA

Trifunu Dimiću

Po Klisi poklisaru
i božji dragomane,
što s ćemanetom u duši
i glogom u starim cipelama
gacaš Barskom po *Garavom sokaku*
praćen liturgijom zlatoustih,
tek si proslavio jedanaesti rođendan,
a već je došlo *Vreme samoće.*
Sada kad *sred oka ti je*
zaigralo seme trave,
pošalji nam mejl po crnoj ptici
i reci da li je *dajta luma*² *Tamo daleko*
odakle je *Putevima sudnjim*
kao igračka sa tvoga dlana poletelo nebo
ili je i ta Nedođija
tu *odmah nadesno, pa pravo do jutra?*

¹ *Idem, idem, na daleki put.*

² Drugi svet.